

Întristarea ei. Iubirea ei era desăvârșită. Ea iubea nemăsurat de mult pe Dumnezeu și Fiul ei, dar iubea cu o mare iubire și norodul. Și ce n-a trăit ea atunci când oamenii pe care-i iubea atât de mult și a căror mântuire o dorea până la capăt, au răstignit pe Fiul ei preaiubit? Nu putem pricepe aceasta, pentru că în noi iubirea de Dumnezeu și de oameni e mică.

Așa cum iubirea Maicii Domnului e nemăsurată și neînțeleasă, așa și întristarea ei e nemăsurată și neînțeleasă pentru noi.

Ah, dacă am ști cum iubește Preasfânta pe toți cei ce păzesc poruncile lui Hristos și cât îi este de milă și se întristează pentru cei ce nu se îndreaptă! Am simțit acest lucru pe mine însumi. Nu mint, spun adevărul înaintea feței lui

Dumnezeu, pe Care sufletul meu îl cunoaște. Cu adevărat, ea este Ocrotitoarea noastră la Dumnezeu și chiar și numai numele ei bucură sufletul. Tot cerul și tot pământul se bucură de iubirea ei.

Lucru minunat și neînțeles. Ea viază în ceruri și vede neîncetat slava lui Dumnezeu, dar nu ne uită nici pe noi, sărmanii. Și acoperă cu milostivirea ei tot pământul și toate noroadale.

Și pe această Preacurată Maică a Sa, Domnul ne-a dat-o nouă. Ea este bucuria și nădejdea noastră. Ea este Maica noastră după duh și, ca om, e aproape de noi după fire și tot sufletul creștinesc e atras spre ea cu iubire.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie, Cuviosul Siluan Athonitul**, Editura Accent Print, Suceava, 2013

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 7 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 8 septembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Nașterea Maicii Domnului
Duminică 12 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 6, 11-18; Ev. Ioan 3, 13-17; glas 3, voscr. 1 → Duminica dinaintea Înălțării Sfintei Cruci

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

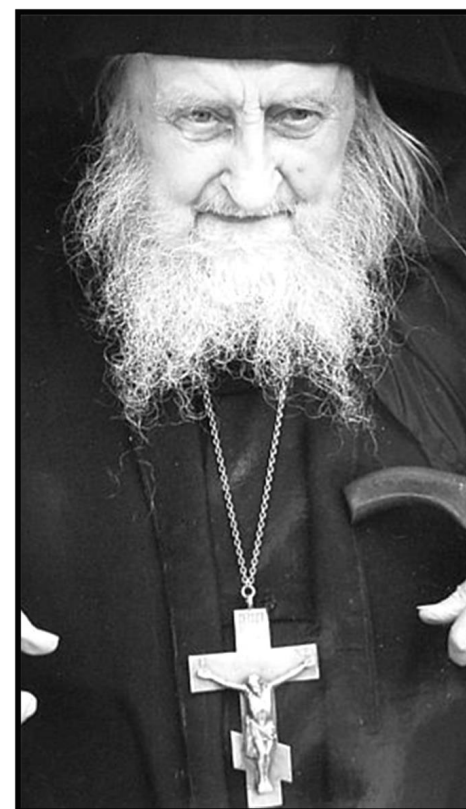
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„După cum apa e cea mai de seamă într-un lac, așa și Dumnezeu în om.”

– Sfântul Nicolae Velimirovici

Nr. 406 / 5 septembrie 2021

DOAMNE, SĂ-MI AJUȚI MIE, GRĂBEȘTE-TE!

Rugăciunea e o creație infinită, arta supremă. Mereu și mereu, simțim o năvală înfocată spre Dumnezeu, urmată de o cădere din lumina Sa. Iarăși și iarăși, devenim conștienți de neputința minții de a se ridica spre El. Sunt clipe în care ne simțim la marginea nebuniei.

„Ne-ai dat porunca de a iubi, dar nu se află în mine puterea de a iubi. Vino și săvârșește în mine tot ce ai poruncit, căci poruncile Tale covârșesc puterile mele. Mintea mea e prea slabă ca să Te înțeleagă pe Tine. Duhul meu nu poate vedea tainele voii Tale. Zilele mele trec în nesfârșită dezbinare. Sunt chinuit de teama de a Te pierde din pricina gândurilor rele din inima mea”.

Uneori rugăciunea pare să slăbească și atunci strigăm: „Doamne, să-mi ajuți mie, grăbește-Te!” (Psalm 69, 1). Iar dacă

SFÂNTUL
SOFRONIE DE LA ESSEX

1896 – 1993

nu lăsăm din mână poala veșmântului Său, ajutorul va veni. Este vital să locuim în rugăciune spre a contracara influența distructivă și persistentă a lumii exterioare.

Rugăciunea nu va întârzia să facă din nou vie în noi suflarea dumnezeiască pe care Dumnezeu a suflat-o în nările lui Adam și în virtutea căreia Adam „s-a făcut suflet viu” (Facere 2,7). Atunci mintea noastră renăscută se va minuna de înalta taină a ființei și inimile noastre se vor face ecoul laudelor înălțate de psalmist lucrurilor minunate ale Domnului. Vom înțelege sensul cuvintelor lui Hristos: „Eu am venit ca viață să aibă și din belșug s-o aibă” (Ioan 10, 10).

Dar această viață e plină de paradoxuri, ca de altminteri întreaga învățătură a Evangheliei. „Foc am venit să arunc pe pământ, și cât aș vrea să fie acum aprins!” (Luca 12, 49). Până ce nu trecem prin acest foc ce mistuie patimile care ne destramă firea, nu vom vedea focul transformându-se în lumină, fiindcă nu Lumina, ci Focul vine mai întâi: în starea noastră căzută, arderea premerge luminării. Să binecuvântăm, așadar, pe Dumnezeu pentru acest foc mistuitor. Nu cunoaștem dintr-o dată, dar cel puțin cunoaștem „în parte” (I Corinteni 13,9), că nu există nicio altă cale pentru noi

muritorii de a ne face „fii ai învierii” (Luca 20, 36), de a domni împreună cu Hristos. Oricât de chinuitoare ar fi această re-creare, oricât de dureros ar fi acest proces, el va fi unul fericit. Erudiția cere multă osteneală, dar rugăciunea este incomparabil mai greu de dobândit.

Atunci când Evangheliile și Epistolele devin reale pentru noi, vedem cât de naive au fost noțiunile noastre trecute despre Dumnezeu și despre viața întru El, cât de departe întrece realitatea închipuirea omului. „Pe cele ce ochiul nu le-a văzut și urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe acelea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc” (I Corinteni 2, 9). Chiar și numai o șoaptă a Dumnezeirii e o slavă ce nu se compară cu niciun alt conținut al vieții trăite departe de Dumnezeu.

Îngustă este calea, spinoasă și chinuitoare. Întinzându-se pe ea, vom suspina mult. Frica aceea care este „începutul înțelepciunii” (Psalm 110, 10) se va agăța de inima noastră și va răsuși întreaga noastră ființă din afară înspre înăuntru pentru a concentra atenția asupra a ceea ce se întâmplă în interior. Neputincioși în a-l urma lui Hristos, ne vom opri înfricoșați. „Și erau pe drum (...) iar Iisus mergea înaintea lor. Și ei erau uimiți; și cei ce mergeau în urma Lui se temeau” (Marcu 10, 32).

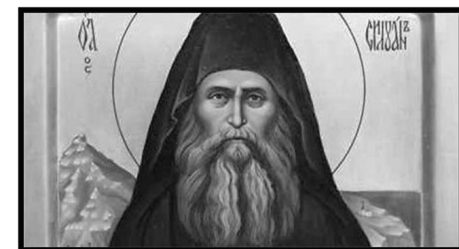
Nimeni dintre noi nu poate scăpa de suferință, dacă vrem să ne naștem la o nouă viață în Dumnezeu, dacă vrem să transformăm trupurile noastre firești în trupuri duhovnicești. După cum spunea Sfântul Apostol Pavel, „se seamănă trup firesc, învie trup duhovnicesc” (I Corinteni 15, 44). Numai puterea rugăciunii depășește rezistența materiei și eliberează mintea noastră din această lume strâmtă și inertă spre vastele spații deschise, strălucind de Lumină.

Mintea e năucită de încercările ce cad asupra ei în lupta noastră pentru rugăciune. Nu e ușor să identificăm cauza sau felul acestora. Până ce vom intra „în locașul cel sfânt al lui Dumnezeu” (Psalm 72, 17), vom șovăi adeseori, nesiguri dacă faptele noastre sunt bineplăcute Celui Preasfânt. Întrucât nu suntem scutiți de păcat, putem doar crede că faptele noastre rele provoacă furtunile ce bântuie în jurul nostru - deși Sfântul Apostol Petru reamintea primilor creștini în deznădejdea lor că „Duhul slavei” (I Petru 4, 14) odihnea asupra lor. Un lucru însă este mai presus de îndoială: va veni ceasul în care toate încercările și necazurile noastre vor dispărea în trecut. Atunci vom vedea că perioadele cele mai chinuitoare ale vieții noastre au fost cele mai rodnice și ele ne vor însoți dincolo de hotarele acestei lumi,

pentru a fi temelia Împărăției „de nezdruccinat” (Evrei 12, 28).

Atotputernicul Dumnezeu ne cheamă din nimic. Prin firea noastră suntem făcuți din nimic; însă chiar și de la Dumnezeu așteptăm considerație și atenție. Dintr-odată însă Cel Atotputernic Se descoperă pe Sine într-o smerenie nemărginită. Vederea inundă întreaga noastră ființă și instinctiv ne aplecăm în adorație. Chiar și aceasta nu pare a fi îndeajuns; oricât de mult vom încerca să ne smerim înaintea Lui, nu va fi îndeajuns față de smerenia Lui.

Sursa: **Arhimandritul Sofronie,**
Rugăciunea, experiența vieții veșnice,
Editura Deisis, Sibiu, 1998

SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL

MAICA DOMNULUI,
BUCURIA ȘI NĂDEJDEA
NOASTRĂ

Noi nu ajungem la deplinătatea iubirii Maicii Domnului și de aceea nu putem înțelege pe deplin